

El somni de l'ànec

conte de la tradició oral

Hi havia una vegada un ànec que havia estat criat en un galliner. No sabem com, un ànec marí va arribar a aquell lloc quan encara era un ou, tenint en compte que aquella granja era ben lluny de la costa. Però el cert és que, criat entre gallines i instruït per gallines, l'ànec estava convençut que era la gallina més espantosa i deixada del galliner. Les seves potes palmades i les ales punxegudes estaven preparades per nedar i volar, però ell no ho sabia. Caminava fent tentines, provocant rialles i burles entre els pollets, que l'imitaven a les seves esquenes. Així va créixer, sentint-se lleig i diferent. Tot i això, ell estimava aquell galliner. Aquell era el món on havia estat criat; tot el que coneixia i estimava era allà.

De vegades, abans de l'alba, tenia somnis estranys. Somnis blaus d'aigua infinita. Es somiava a si mateix nedant en un oceà que mai no havia vist fora dels seus somnis. Un oceà blau. Blau en totes les seves variants. Però, en obrir els ulls, es trobava de nou al galliner conegut.

Li feia vergonya veure's i parlar diferent, per això intentava quedar-se quiet i callat. Per entretenir-se, es posava a observar el seu entorn i així va veure moltes coses. Va observar que més enllà del galliner hi havia arbres i que en ells hi vivien altres tipus d'ocells. Ocells que no eren gallines i que construïen el seu propi niu.

Llavors, per poder veure millor, va moure el coll d'una altra manera i, en dur el cap enrere, es va trobar amb el cel. Quina alegria tan gran quan va descobrir el cel! També era blau!

Va mirar tant cap amunt que es va quedar una mica enrampat, però això no era important comparat amb el seu descobriment. El cel era immens, no se'n veia la fi, canviava de color segons l'hora del dia o el temps, i a més, hi havia altres ocells. Alguns passaven en grans grups, volant lluny, formant dissenys geomètrics. Dibuixos en moviment.

Hi va haver moments en què desitjava, per un instant, marxar amb ells, però això era inadmissible per a una gallina que gairebé no s'enlaira del terra. I menys encara, quan hi ha un galliner amb un filferro que el separa del cel.

L'ànec va continuar amb les seves investigacions, va fer càlculs, va desxifrar els canvis en el vent i així va poder saber l'època de l'any en què passaven els ocells migratoris. Els esperava en secret.

Un dia, repassant tots els llocs coneguts del galliner, va veure la porta. Com és que no l'havia vist abans? A la nit, quan les gallines dormien dretes sobre els seus pals, com era el seu costum, l'ànec es va acostar a la porta. Simplement la va empènyer una mica i la porta es va obrir. Tímidament va sortir, va caminar uns passos i després va córrer de nou cap al galliner. Era el millor, oi? Ningú no podia saber quants perills hi havia allà fora, ni què dirien les gallines si s'assabentaven que havia sortit. Però ara, sabia que podia sortir.

Va passar l'estiu, els arbres començaven a tornar-se daurats. Les formigues treballaven incansablement acumulant menjar per al futur hivern.

Era el moment just.

Un matí, ben d'hora, l'ànec es va despertar. Al cel passava l'esbart. Sense dubtar-ho, va anar fins a la porta, la va empènyer, i davant la sorpresa de les gallines, va sortir. Al principi li va costar enlairar-se, tenia les ales rovellades per falta d'ús, però la seva veritable naturalesa va guiar els seus moviments. Batent les ales amb rapidesa, va anar guanyant alçada, cada cop més alt, fins a arribar a l'esbart. Aleshores es va incorporar al grup i va partir feliç rumb a la costa, a la recerca del mar.